

PERŽVALGA.

— Kaip žinomu yra dabar Rusijos sudai susideda iš dviejų šakų: valstijinės ir kariškos. Tėkiu budu visi dideli prasikalteliai prieš caro valdžią (t. y. politikiški) nebuvo galima pritaikyti nė po viena iš tų sudų jurisdikcija, kadagi jų kodeksuose jau nebesiranda jiems bausmių tokių, k. a.: katorga ant viso amžiaus, pakorimas, sušaudymas ir tt. Visos tos baisios ištarmės buvo išduodamas per specialiai ant laiko sutvertą sudą iš įvairių caro tarnų činovnikų. Taigi besidauginant politikiškiems prasizengėliams, idant nereikėtų laiks nuo laiko tvarestyti jų žudymui sudus, tapo užmanyta, kaip rašo „Kraj“, sutverti tr. čią šaką sudų Rusijoje, kuri bus išimta net iš po valdžios ministro justicijos (tiesų). — Dar viena caro „malonė“ užgimus sunui!..

— Tulas iš Lietuvos korespondentas rašo į rusų laikraštį „Peterb. Viedomosti“ apie priežastis, dėlko lietuviai bėga į užmarius apleidę savo namus. Jis sako esąs gerai persiliudijęs, kad išėvystė kyla daugiausia iš to, kad lietuviams stoksta žemės. Nusipirkti, jeigu kas ir galėtų, tai jau nėra iš kur, nes mat Lietuvoje yra dar tiesos užtrauktos ant teip vadinamų „instrukcijinių“ dvarų, kad iš jų katalikai negali įgyti žemės. Nevalia katalikam pirkti nė nuo apsisėdusių Lietuvoje stačiatikių-ruskių, kurie, tankiausia prasigėrę, noriai parduotų jiems padovanas per valdžią ukės. Korespondentas rodyja valdžiai, kad reikią butinai tiesos uždraudimo pirkti žemę panakinti, nes kiteip visi lietuviai labai žemai nupulsę. Jeigu valdžia tą darė corėdama greičiau aprusinti lietuvius, tai, girdi, jau tą, kiek buvo galima, atsiekė; jau toliau, girdi, nieko toj linkmėj *nebebusę* ga-

lima padaryti. — Męs tam korespondentui pripažįstame tiesą, bet priduriame, kad čia reikia valdžios ne prašyti, o *reikalauti*. Beto reikia skrieti tarpe kaimiečių apšvieta ir apsipažinimas su ekonomiskais reikalais; tada jie pamatys, kaip stovi dalykai ir supras, kaip jie reikia pagerint.

— Kiek yra Lietuvoj aklų? Cenzuriniai laikraščiai štai kiek jų apskaito: Mohilavo gubernijoje 4,617, Vytebsko — 3,526, Minsko — 3,253, Kauno — 2,785, Vilniaus — 2,550 ir Gardino — 1,335. Ant 10 milijonų liaudės per šešes gubernijas yra aklų 17,976, arba ant žedno 100 tukstančių pareina po 177 aklų. — Tai baisus nuošimtis! O vis per tamsybę žmonių, kurie tankiausia susirgę akių ligomis, nesišaukia pasgydytoją, bet tepa akis visokioms sunkoms. Beto dar neturi nė mažiausio prisilaikymo higijėnos.

— Amerikos presbiterijonų sekta ketina pagaminti lietuviams bibliją. Neseniai, ant atsibūvusio jų sinodo Oxford'e, Pa., tapo pakeltas klausimas apie išleidimą lietuviškoje kalboje biblijos ir, po diskusijų apie tą dalyką, tapo išrinktas iš keleto dvasiškių komitetas, kuris ir pasirūpjis prigatavyti tą klausimą iki kitų metų sinodui.

— Išėjo iš-pospaudos „Naujas Kalendorius 1905 metams“, sutaisytas P. M. Apart prasto kalendoriaus švenčių ir šiokių dienų jame telpa šie naudingi rašteliai: Žemė ir jos gyventojai. Kaip žmonės išmoko rašyti ir knygas spausdinti. Sergėkitės akių apvil-kimo! Prie šviesos (apysakė-lė). Žinios apie Lietuvą. Lietuviai Amerikoje (Peržvalga tautiško krutėjimo — paveikslai Dro Šliupo ir A. J. Višta-liaus — Tėv. Myl. Drė, Auš-ros Dr-stė, S.L.A. S.L.L. — jų adresai). Kalinio daina. Tautiška giesmė (su gaida).

Spaudos atgavimas. Lietuviški raštai išleisti nuo 1 liepos 1903 m. iki 1 liepos 1904 m. Lietuviški laikraščiai. Lietuvių išėvystė į Suvienytas Vals-tijas. Ateivystė į Suv. Val. Politika. Kaip atminti senu-mą. Juokai. Pačtas. Pagarsinimas. — Stora knygutė nuo 108 pusl. Dėl pardavimo dar nėra. Kaip gausime, tuoj bus pranešta.

Isz Lietuvos.

Krakiai, Kauno gub.

Pradžioje geguzės mėn. mūsų klebonas Vismantas paliepė ypatingai melstis prie Švenčiausios Mergelės Marijos ir ant galo atlikti išpažintį už tuos, kurie skaito ir platina lietuviškas knygas. Sako: „prašykim Mergelės Marijos, idant Ji išprašytų nuo Dievo Dvasią š. tiems paklydėliams“ (teisingai klebonui Vismantui).

Berzelio 5 d. per pamokslą ypatingai keikė skaitytojus „Varpo“, „Ukininko“ ir „Naujienu“. Tėvus ragino, idant pamatę savo vaikus skaitant lietuviškas knygas, tuojaus atimtų ir mestų į pečių, o dra-suolius nubaustų, kad jie nedrįstų nė į ranką paimti lietuvišką knygą.

Berzelio 12 tapo išlipinti atsišaukimai apie karę maskolių su japonais, idant nieks neitų kariauti, nė skatiko neduotų. Prilipino prie naujos bažnyčios stulpų, net ir prie kryžių kaime. Daugelis žmonių su žingeidumu skaitė tuos atsišaukimus. Po to klebonas jau kad davė, tai davė, tiems caro nevidonams. Rodosi savo krutine carą ims ir uždengs. Pasakojo: „jie (lipintojai atsišaukimų) nor carą nuo sosto nuversti ir padaryti ant žemės rojų, idant nebutų turtingų nė pavargėlių. Neskaitykit tų popierių ir, pamatę bent kur tuoj nulupkite, idant jos neužkrėstų nekaltų širdžių. Daejo

gandas į mano ausis, jog per Petrines Krakiuose bus daugybė išlipinta ir išmėtyta tų popierių; neskaitykit jų, nė į rankas neimkite, nes kurie skaitysite, tai visi pakliūsate į policijos rankas ir už tai es oebusiu kaltas“.

Žmonės išėję iš bažnyčios ėmė savaip aiškinti klebono graudėnimą sakydami, kad per Petrines bus Krakiuose revoliucija: degis miestelį, mės žmonės žydus, o žydai žmones, nes klebonas rado prilipintose popierose apie tai. Policija atsistojo ant visų keturių, nes klebonas užsakė, kad lipis atsišaukimus (mat klebonas užvadavo assesorių). Berzelio 28, prieš atlaidus, assesorius suvarė net keturių valsčių visus dešimtininkus, kurie naktyje turėjo sergėti miestelį ir visus vieškelius, idant nepasirodytų atsišaukimai ir sugaut lipintojus. Ant rytojaus, per Petrines, visur buvo išlipinti atsišaukimai, net ir prie valsčiaus raštinyčios, o ant vieškeliu į Grinkiskę, per 18 verstų, ant kiekvieno telegrapho stulpo buvo prilipinta, ukininkų vartuose prikaišyta. Daugybė žmonių perskaitė juos. Uria-dininkai ir dešimtininkai iki pietų vos nuskuto tuos atsišaukimus. Kas lipino ir kaišė — nežinia.

Teipgi 12 berzelio klebonas ypatingą pamokslą pašventė bedieviams ir mokslui. Sako: „neklausykite tų žmonių, kurie platina knygas ir sako padarysę ant žemės rojų, liuosybę, kaip ana Prancuzijoje. Nebuvo ir nebus, pas mus, kaip jie nori. Nejieškokite rojaus ant žemės, neikite tais plačiais keliais, kurie veda į prapultį, bet eikite siauru keliu, kuris veda į išganymą (bet mūsų klebonas juomi neina). Mokslas tai yra apgavystė; rašo tie mokslinčiai apie astronomiją, žino didumą ir tolumą saulės, mėnesio, planetų ir žvaigždžių. Netikėkite, nes nebuvo ir ne-

bus, idant kas Dievo galybę žinotų. Visi svietiški mokslai, tai melagystės vienos. Tik vienos kunigijos mokslas yra tikras, jo tiktai klausykite, o busite laimingi ant kuno ir dusios”.

Jau 8 metai kaip yra statoma naujoji Krakų bažnyčia; net 3 sieksniai augščio išmuryta sienos. Kada ją pabaigs — nežinia. Parapija išrinko komitetą, bet klebonas jo ne pripažįsta, ir liepia nesikišti į jo „reikalus”. Parapijonai padavė skundą vyskupui, kuris parapijonų reikalavimo nepildė. Klebonas renka pinigus ant bažnyčios visokiais budais, bet kiek surinkta ir išmokėta, tai tik jis vienas težino. Plytas emė iš Riktavo dvaro po 13 rublių už 1000 — toľumo 4 verstų nuo Krakų. Dabar ima prastesnes plytas iš Dula vėjų dvaro, Betygalos parapijos, 20 verstų toľumo ir moka po 14 rublių už 1000. Mat tas dvarponis, norėdams pasipelnyti, papirko kleboną, duodams jam karvę su veršiu. Ant bažnyčios vardo, klebonas užsimanė pasistatyt sau kelnorę degtinei ir vynui laikyti, atitraukė net 20 darbininkų nuo bažnyčios prie kelnorės. — Jei parapijonai susiprastų, tai padarytų tuojaus galą klebono sauvalei ir neduotų aikvoti savo turta, ir bažnyčia senei būtų pabaigta. Bet dabar žmonių akyse viskas gerai, nes pagal jų siaurą protavimą kunigas blogai daryti negali; o jei tu pasitaiko, tai reik skaityti už gerą, teipgi. Tokiu budu mūsų kunigai yra laikomi už dievaičius.

Vienas lietuviškų raštų platinotojas užėjo pas mūsų kleboną su knygoms, atsišaukimais apie karę maskolių su japonais ir „Ukininku”. Klebonas išbarė žmogeij už griovimą tikėjimo. Sako: „tai tu antras Volteris, ką išgriovė tikėjimą Prancuzijoje. Jei nepamesi to savo nelabo darbo, tai iš sa-kyklės iškeiksiu”.

Plutiškiai, Senapilės pav., Suvalkų gub.

Vieną nedėdienį liepos mėnesį Plutiškių klebonas, kun. Baliunas, užsilipęs ant sakyklės, išsiėmė iš kišenės raudoną atsišaukimą ir tarė: „Mieļi klausytojai! ar matėt kas šitokią popierą?” Ir perskaitė kai-kurias vietas iš atsišaukimo, kur yra aprašyta pasidavėliai ir žandarų tarnai kunigai, kurie varu plėšia aukas ant karės reikalų nuo tamsių žmonelių, klebonas toliaus kalbėjo: „Jeigu pamatytumėt ar pagautumėt tokį halvoną su šitokia truciznia, tai žinet ką su juom padaryt. . . jį moźna greit į vietą padėt; nes toks žmogus baisesnis yra už šėtoną, kuris per visokias bedieviškas knygas sėja tą prakeiktą sėklą ir bažnyčią šventą jau pradeda išnevozyt; o su tom popierom, tai — kur tik rašyt, tai teip padarykit, o kaip aš!” ir čia jau sudraskęs atsišaukimą į smulkius sklipelius, numetė sau po kojom ir smarkiai sutrepeno. — Nestokuoja tokių kunigų, pasidavėlių valdžiai, — žandarų bičiuolių ir Garliavoj, kur apie tą patį laiką per kelis nedėdienius keikė raudonuosius lapelius („Karė”) drauge ir baltuosius „Vyrai”, kunigas Budzeika ir kun. Taukius (poniškai Taukevėčius), baugindami žmones, kad „Višpats Dievas gali korot nogla smerčia tuos ką skaito, o da greičiau tuos, kurie lipdo ir platina tuos pragaro nuodus. Tai toki mus dvasiški vadovai. *Barzdinėlio Brolis.*

Vilnius.

Paskutinės dienos čia buvo pilnos iškilmių ir linksmybių. Mat tapo atidengtas Katarinos II-osios paminklas. Ant tų iškilmių atvažiavo ir caro dėdė, Mikas Aleksandraitis, o jau policijai kiek buvo darbo, tai ką čia ir besakyt! Ant Vagzolinės ir Sėdovos gatvių prisakė namų savininkams,

kad pravaziuojant kunigaikščiui per tas gatves uždarinėtų savo vartus; aštriai prisakė teipgi neįsileisti kiemuosna ne pažįstamų žmonių; nuimininkus (kvatierų samdytojus) prisuokė, idant ant balkonų neišleistų nieko, išimant tiktai namiškius. Šnipų, suprantama, buvo baisių-baisybės. Apart paprastų šnipų, dar išsiuntinėjo po visą miestą persirėdžiusius žemsargius (jų susivažiavo netoli 200 žm. iš visų pavių Vilniaus gub.). Tie žemsargiai turėjo atlikti uždavinį dar ir kitą: jie turėjo uzvaduoti „publiką”, kur sutiko „džiaugsmingais” klykeniais augščiausį svetį; ne maža sielvarto atgabeno atidengimas paminklo mūsų buvusiam „liberališkam jam” general-gubernatoriui, dabar paveldėjui Pleves, Sviatopolkui-Mirskiui. Jis norėjo suvienyti visus gaivalus vienon šeimynon, kuri vienodai džiaugtųsi atidengimu paminklo didžiausios paleistuvės. Bet čia iškilo kaip ir šiokios-tokios kliutys. Matykit, lenkai visgi niekaip ne gali liepsnotis ypatingai karštais jausmais prie karžygės padalinimo Lenkijos. Bet mūsų „liberalas” susigriebė. Jis sušaukė pas save atstovus lenkų bajorijos ir buržuazijos ir labai saldžiai į juos prakalbėjo apie tai, kad jis žinąs reikalus vietinių gavalų, kad jam jie gulį arti prie širdies, ir kad dabar užėmęs vietą ministro jis mokės kasdiena priminti carui apie tuos jų reikalus, ir dėlto gi prašė visų lenkų išreikšti savo lojaliskumą ir imti dalyvumą toje patrijotiškoje iškilnėj. Argi galima buvo prieštaraut, girdžiant tokią „maloningą”, daugžadančią kalbą? Ir ant atidengimo paminklo susivažiavo „žiedai” aplinkinės bajorijos, o jos gubernijališkas vadovas gavo laimę pavaišinti Didį Kunigaikštį arbata. — Žydų buržuazija buvo pasirengusi jau laižyti vardžios tarnų

padus ir be jokių kalbų bei privadžiojimų, tuom labiaus, kad ji yra persiėmusi mislim, jog su uzzengimu Sviatopolk-Mirskio ant sosto visa-rusiškos policijos ateis žydams nauja era malonių.

2-ą rugšėjo nauja iškilnė: atsisveikinimas Sv.-Mirskio su atstovais visų luomų ir visų tautyčių siaur-vakarinio krašto. Žydų buržuazija atnešė jam dovanų „torą” (Maižio „penkeknygė”) ir vergų adresą, ant ko Sv.-M. atsakė, jog jis labai pažįstas žydų reikalus ir pasistengsiąs palengva, bet nuolatos juos užganėdjt. Nors adresas buvo kuo-vergiškiausias, tačiau žydų buržuazija vėliaus labai kruptelėjo, girdi, teip aštriai buvo parašytas, ir kad už jį geruose senuose laikuose butų, girdi, valdžia tuoju uždėjusi gana storą piniginę bausmę. — 12 rug. tapė išlydėtas ministras į Peterburgą, prie ko publikoje atsižymėjo labiausiai poneliai su šviesioms šiaudinėms skrybėlėms, šaukusiejie „urra”. Tuli vietiniai tais poneliais užsinteresavojo ir paklausė kai-kuriuos iš jų, kas jie yra, ir iš kur jie atvažiavo. Ant šito savininkai šviesių skrybėlių atsakė, kad jiems yra liepta neatsakyt ant jokių klausimų. Pasirodė, kad vėl tai buvo persirėdę žemskiai.

„Posled. Izv.”

Isz Szkotijos.

Mosende (Musėnuose) yra susitvėrusi T. M. D. kuopa. Ji skaitliuje sąnarių dar nesididina, nes, prigulinčius prie jos ir šėip jau skaitančius knygas vietiniai lietuviai vadina bedieviais ir „cicilistais”; tasgi moteris, kurios švariai užlaiko stubą, gardžiai pagamina vyrams valgį, vadina „cicilistų” motinoms. O tuos vyrus, kurie ne skaito knygų, degina jas, vadina „dievo buliukais”; moteris, kurių priterštos stubos,

vienam vandenyj išverda mėsa, arba vyras parėjęs nuo darbo randa viską šalta, tai tas vadinama „Jezaus avelėms“. Na, ar gi čia lietuviai nesidarbuoja? Juk vieni išradinėjimai vardu ko yra verta!...

Neseniai 3 vyrai, iš tų ką vadina „dievo buliukais“, budami krikštynose pas lietuvių Stankevychių gana rusčiai susirokavo: vieni sakė, kad „dievo buliukai“ esą be ragų, kiti tvirtino, kad su ragais. Prasidėjo kova, ėmė vieni kitiems jieškoti ragų. Tapo apčiupinėta vieno ragas ir ėmėsi tada tą ragą naikinti. Bedažant ragą, perdaužė keliose vietose žmogui galvą taip, kad tas vargšas gana sunkiai susirgo. O ragų meisteriai gavo bene po 3 mėnesius kalėjimo.

Skotijos Senis.

Politiszkos žinios.

Politiszki sanvaitės nuotikiai.

Amerika. Su Panamos perkasu jau vėl apsireiškė nauji jeibiai. Mat perkaso komisijoničiai paprastu amerikonomis budu ėmė Panamoje valiavotis: uždėjo taksas ant tų savasčių, kurios guli ribose apipirktos žemės, pradėjo rinkti rinkliavas ant kelių ir tiltų einančių prę šalį perkaso, o kuriuos kelius taiso ir dirba Panamos valdžia, ir daugelį kitokių negerumų pridarė tenykščiams gyventojams, kurie išties pradėjo ant amerikonų niršti. Tą matydama Panamos kaimynė, Kolumbija, tyčia ėmė panamiečius kurstyti, spėsti Amerikai kasime kanalo kliutis, tikėdamos iškilus susikivirėjimams tarpe Amerikos ir Panamos, pati iš to pasinaudoti ištraukiant Panamą iš po Amerikos įtekmės ir, su laiku, jeigu kokia, vėl ją užgriebti po savo valdžia. Negerumai turi rustą pobūdį. Amerika skubiai siunčia Panamon savo specifališką pasiuntinį, buvusį pilipinų gubernatorių Taft, ištir-

ti kas per ergeliai grumzdžia, ir ko reikia, idant juos numalšyti.

Prezidentas Rooseveltas įvelyjo sekretoriui Hay surėdyti užkvietimus visų šalių į per naują daromą sątaikos susivažiavimą. — Konferencija gali įvykti, nėra abejonės. Bet labai reikia abejoti, apie jos geras žmonijai pasekmes. Juk tiek buvo triubyta apie tos pačios linkmės konferenciją Hagos, užmanyta per carą, ir kelta į padanges jos darbai. O šiandien, kada jos užmanytojui carui pasinorėj apiplėšti Azijos tautas, tai visos konferencijos pasirodė esant baškinimui į tuščią skardinę. Tas pats bus ir su Roosevelto užmanytu susivažiavimu. Juk, ar ne veidmainystė: šaukia prie sątaikos, o kiek įgalėdami visi didina armiją ir lieja kardus! Bet rodos, jau nepoilgo pareis tai kruvinai vertelgystei galas. Socijalizmas užtydės tikra broliška meile ant apšlakstyto kraujais grunto. Tiktai reikia paskubinti padėti toms baurybėms galą, balsuojant už socijalistų partiją.

Aprika. Pietvakarinėje dalyj Aprikos, provincijose priklausančiose Vokietijai, sukilo didelė gentis Witbois, kurie pirmiaus vokiečių vedami naikino savo kaimynus, gentę Hereros, bet paskiaus susiprato, kad vietoj pautis su vienže miečiais, geriaus būtų numesti nuo savo sprando valdžią abelno pavergėjo, taigi Vokietijos. Ir dabar Aprikoje grumia Vokietijai dideli smugiai—revoliucijos. Priežasties įtuzimo tenbuvų priešai vokiečius ne reikės toli jieškoti, jeigu prisiminsime, kaip barbariškai apsieina vokiečių urėdninkai su pavergtais aprikonais.

Pietinė Amerika. Šiaurinės Amerikos miuistras Dawson, Santo Domingo republikoje, rašo iš ten, jog tenykščė valdžia labai nerami akyvaizdoje žadaučios iškilti revoliucijos.

Mena, kad sukilimas turi būti labai apstus, nes valdžia pastatė ant pagatavo visą savo seną kariumenę ir suorganizavo naujus burius volantierių, dėl kurių užsteliavo ginklų dirbtuvėse padaryti 20,000 šaudyklių. — Ar įvyks kada tvarka toj nelamingoj šalyj, naikinamoj per terorus valdžios ir pasi-priešinimus gyventojų, nėra žinios.

Italija. Čianyškščiai socijalistai išleido gana platų mani festą, kaipo protestą prieš valdžios manifestą, neseniai išleistą akyvaizdoje prisiartinančių rinkimų parlamentan, kur buvo teipgi užkliudyta visa dabantine politiška pusiausialio situacija. Teip, valdžia sutinka su reikalavimais socijalistų apsistoti didinti kariumenę, bet už tai reikalauja, kad būtų numesta daugelis nereikalingų mokerčių, o kitus sumažinti. Kaslink viešpatystės kaštų, tai socijalistaigi reikalauja, kad jokių užmačių, neatnešančių paskiaus materijališkos naudos, valdžia neremtų nė pinigais, nė trauktų ant jų paskolų. — Abelnai paskutiniu laiku Italijos socijalistai pradėjo labai gaiviai judėti, ir yra viltis, kad su laiku taps vėl stipria spēka Italijos parlamente.

KARĖ

Maskolijos su Japonija.

Baisi karė po Yentai, nors buvo davusi persvarą japoniečiams, kurie tiek daug pakloję ant mušavietės maskolių, likučius jų atstumė net iki Mukdeno, vienok umai ji apsigrėžė vėl kitu šonu. Atsipeikėjęs Kuropatkin nuo gautų smugių patėmijo, kad japonai teipgi labai daug nustojo savo spēkų, ir kad jų pulkai besivejanti paskui maskolius — po vada Oyamo—visai neapstūs, pasiryžo prieš savo priešą atsispirti. Ir tas jam gerai nusidavė. Jis netiktai kad sulaikė japo-

nų armiją nuo žengimo Mukdeno linkon, bet dar privertė ją trauktis atgal. Negana to. Maskoliai atsekė paskui japonus net iki Šakhe upės, kur 17 spalinio japonai vėl iškele mušį. Tas mušis traukėsi dvi dieni ir nė viena pusė neišėjo pergalėtoja, kadangi pasirodė, jog abiejų priešų kareiviai teip neišpasakytai yra per nuolatines imtynes išvargę, kad pradėjo kristi negyvais ant žemės, nebegalėdami pavilkti kojų; apie mušį jau nebebuvo ir kalbos. Taigi sako, jog abiejų armijų vadai nusprendę luktelti, kol atgaus kareiviai šiek-tiek dvasios. Višui minėta kova apie upės Šakhe sako esanti lygiai baisi kaip kad buvo ir apielinkėse Yentai. Joje krito negyvais iš abiejų pusių į 20,000. Maskoliai vien tik savo žeidinių nugabeno į Harbino ligonbučius suviršu 26,000. Dabar abidvi priešingi armiji apsistoto dviejuose kaimuose: Šakhe ir Linšin-hu, iš kurių abiejų kiekviena turi po pusę ir taigi kasdiena tai šen tai ten gauna progą pasimušti. Laukiama yra didelio mušio arba apielinkėse minėtų kaimų, arba aprubėse Liaojango.—Oras pirmiaus buvo labai šlapias, darganos, o dabar pradėjo labai šalt, teip kad visi menkesni vandenys apsitraukė ledu, ir kareiviai gali per laukų grūdus eiti bile linkmėj. Bet vėl beda—ruskiams: jie netur žieminių apvalkų ir daugelis iš jų persišalde ir nuėjo be karės į ligonbučius.—Porte Arthuro sako beesą tiktai 5,000 žmonių, bet gen. Štesel ketinas nepasiduoti Togui ir laukti iki gera laimės zvaigždė išgelbės kaip nors ruskius iš to nelaimingo porto.

Išgelbėjimo zvaigždė buvo įsiveidyjusi Baltiko laivynėje, kuri neseniai jau išplaukė į tolimų Rytų kelionę, bet ant maskolių nelaimės, ta laivynė jau tik pirmą žingsnį kelio padariusi, suteikė savo vardui

biskį nešvankumo, ir kazi tik ar neprives prie rusčių pasekmių. Mat ta laivynė, po vada adm. Rozdestvenskio, netoli nuo pakraščių Anglijos šiaurinėse mariose, 23 spal., susitiko keletą laivukų, kuriuos irstė Anglijos zuvininkai, o kuriuos maskoliai priėmė už japonus, ir užidegime savo naršybės pradėjo į juos šaudyti. Žvejai, žinoma, neturėjo jokių ginklų ir taigi tapė visiškai pergalėti: keletą iš jų užmušė, daugelį sužeidė ir paskandino garlaivį Crane. Ta žinia, kaip žaibas perlekė per Anglijos salą ir, pakol kur kas dar nežinoma, kokį įspūdį ji padarys ant žmonių bei parlamento, bet reikia saprotaut, kad lengvai pelnyti pergalės liaurai, maskoliams prisieis brangiai apmokėti. O gali dar ir formališką naują karę iššaukti. Nes, kasgi tai matė' — atvažiuoti į namus, užmušti jų žmones ir skandinti laivus, — tai jau tik plėšikų darbas, o ne civilizotos laivynės. — Matysime, ką suteiks naujas bėgis laiko.

Dalis darbu.

☞ PHILADELPIA, PA. Septynias savaites išstraikavę, metalinių skardinių darbininkai sugryžo visi prie darbo, visuotinai išlaimėję straiką. Jų reikalavimai buvo šie: padidinti nuo 37½ iki 40 c. ant valandos mokestis; subatoj dirbti tik iki pietų per vasaros mėnesius, ir užtikrinimo, kad tik unijistai tebutų priimami į darbą.

☞ WILKES-BARRE, PA. Čia keliauja po apielinkes reprezentantai audeklų unijos (Un. Textile Workers of America), kolektavodami aukas straikuojančiams audejams Fall River, Mass. Viso labo audejų straikuoją į 30,000 žmonių prieš numušimą mokesčių ant 12½%. Jie sako kad audinyčių savininkai nuo pernai rudens laiks

po laiko numazino mokestis iš viso ant 55½%. — Jeigu šitie 30,000 žmonių, visi šįmet balsuotų prieš savo alintojus, savininkus dirbtuvių ramiai susiglaudusius po skvernu republikonizmo, t. y. balsuotų už socialistus, tai neužilgo straikų vardas butų išmestas iš vartonės darbininkiškoje literaturoje.

☞ BLOSSBURG, PA. Morris Run Coal Co. apskelbė straikuojančiams angliakasiams, kad darbai prasidės apie gruodį mėn., ir kad tie kurie nori grįžt prie darbo, turi išstot iš unijos. Mokestis numazina ant 14% (dėlto numazinimo ir sustraikavo). Visi straikieriai, gyvenantieji kompanijų namuose privalo grįžt į kasykles, ant viršui minėtų išlygų, arba išsikraustyti iš namų.

☞ CHICAGO, ILL. Tris vietinės garbarnios vėl įvedė 10 valandų darbo dieną, išdirbus 18 mėnesių po 9 val. Kompanijos sako, jog jų savitarpinės linktynės butinai reikalauja pailginti darbą. — Kodėlgi tad už pramoninkų linktynes vis turi atsakyti darbininkai? Turbut jau to klausimo kompanijos neatsakys. O prasti žmoneliai apie tą menkai teipgi paiso.

☞ DENVER, COLO. Vietiniai ir visų Vakarų laikraščiai talpina plačius apgarsinimus, kur pareikalauja į 25,000 žmonių darbininkų įvairių pramonijų įstaigas. Mat tenykštė patrijotų draugija (Citizens' Alliance) nusprendė galutinai pakrikdyti unijas ir nutarė medzioti darbininkų, kurie dirbtų ant principo „atvirų šapų“. Keletas agentų atvažiavo ir į Rytines valstijas, rinkdami skebsus. — Nevaziuokite, vienuočia! į vietas, kur jusų broliai darbininkai neseniai praliejo kraują kovoje su besočiais piniguočiais, reikalaujant geresnių sąlygų!

Isz Amerikos.

A u g š č i a u s i . . .
p l e š i k a i .

Demokratų laikraščiai — New York World, New York Times, Brooklyn Eagle ir kiti — viešai apskundė augščiausį pirmsėdį tautiško republikonų komiteto, Cortelyou, kad jis ne tiktai geruoju rinko nuo trustų ir visokių kompanijų pinigus, vis agitacijos fondui, kad taptų vėl įsrinkta visa republikoniška valdžia, bet ir net varu ir priverstinai plėšęs nuo visų korporacijų rinkliavas ir kyšius, vis tam pačiam fondui. — Mat žino, kad už tokias biaurybes niekas nenubaus, už tai eina amerikoniški viršininkai pėdomis rusų „čionovnikų“. Ėmimas kyšių oficijališkai yra uždraustas ir Maskolijoje, o čia, laisvoje Amerikoje, jį praktikavoja augščiausi urėdninkai. Jeigu plėšikas pastojęs keleivį, prikišęs revolverį į kaktą, atima pinigus, jį pagavę karia. O kaip reiktų nubausti tokius plėšikus, kurie apiplėšia draugiją prisidengę konstitucijos plosčiumi?

P a t i s n u s i s t e b e j o .

Kansas valstijos gubernatorius, Bailey, pranešė visuomenei, jog dvylikoje jo užžiurui prieinamų paviety tapo per visokius urėdninkus išvogta visuomeniškos kasos. Truksta daugelio tukstančių dolerių. Toliaus jis užtikrina, kad ir kiti jo valstijos pavietai neesą atsilikę vagystėje nuo pirmųjų. Glemžikai buvo tokiais begėdziais, kad jie iššluostė net ir mokyklių izdus. — Na, ir kam yra reikalingi, tokiam atvėjy, patį gubernatoriai ir kiti viršininkai, jei po jų akių žemesni urėdninkai ką nori su žmonių turtais, tą daro?

M i e l a š i r d i n g i
s u d z i o s .

New Haven, Ct., uždarė kalėjiman 8 unijistus važnyčias, žėdną ant 3 mėnesių. Jie kaltinami už kurstymą „savo sąuni-

jiečių prie straiko, ir buvo jau nubausti net pavasaryj. Bet sudzios ir kiti darbininkų „geradėjai“ daleido nubaustiems per vasarą eiti uždirbti pačioms su vaikais maistą, idant nereiktų miestui jų penėti iki nubausti atsėdės baudą. — Retai užtinkama mielaširdystė!

K a m l a i d o t i ž m o n e s ,
k u r i e d a r

t e b e g y v e n a ?

Tą klausimą išrišo apsukrus graborius McCoy, Knoxville, Tenn., kurs vietoj lavonų, laidodavo grabuose ką kitą. Kadangi tapo susekta, jog neseniai palaidotas žmogus laimėgai sau, paėmęs asekuraciją, tebegyveno, tai policija ėmė sekt paskui minėtą graborių, ir pritvėrė belaidojant kitą tokį „lavoną“. Tada atkasinėjo apie 300 kapinytų ir beveik visuose grabuose rado pridėta malkų, akmenų, plytgalių ir kitokių griozdų. Už tą sumislumą vyruką įtardė ant 3 metų į pataisos namus. O tuos 300 „numirėlių dušių“ dabar gauda policija, bet dar nė vieno nerado.

Isz lietuviszku recziu.

Kas nežino Amerikos reklamos? Visas sviets iš jos stebisi, bet da ikšiol nieks, net iš europiečių, nestengė ją prisavyt. O kartais labai būva ji daili — grynai „literatiška“, užperėta tai komizmo tai dramtizmo perais. Europoj vargiai kur pamatysi tokias reklamas. Turbut, kas nori jų išmukt, turi buti Amerikoje. Nes štai Amerikos lietuviai jau gerokai pramoko reklamuotis, tuo tarpu, kada Lietuvos lietuviai nė nežino apie tai, — rods, jiems nė nēr kada apie tai ir pamislyt, tiek darbo turint. Tik Amerikos lietuviai, matyt, da nesuspėjo perimti prasmę amerikiškos reklamos, — o gal jie niekad nestengs to pergromuliuoti — ir dėlto jiems

visados išėina ji nerangiai, kai-kada visai gremėzdiski ir tankiai. Ir visados blėdingai. Blėdingai visiems lietuviams, visiems skaitytojams, kurie skaito laikraščius, — įsekmiui: Amerikos lietuviškus laikraščius. Tikrųjų amerikiečių reklama nėra blėdinga; nes ją kas nor, gal skaityt ir patikėt, o kas nor — gal praleist, nežiurėt. Su lietuvių reklamoms to ne padarysi: noroms—nenoroms turi jas skaityt. Klausiat — kodėl? Dėlto, kad visi mūsų laikraščiai beveik viena reklama. Jei pasakytum: „ne skaityk reklamos“, tai mums atsieitų paliaut skaičius laikraštį. Da arčiau. Dėl reklamos, kaip tokios, nieks neve da polemikos. O mūsų laikraščius, tankiai pasirodo polemikos, nesusipratimai — ir tiktai dėl reklamos. Ir tie nesusipratimai gimsta tarp inteligentų, ypač tarp žymesnių inteligentų, kurie rodos turėtų suprast, kad dėl reklamos neverta kelti ginčų. Taigi čia tiktai ir slepiasi visas blogumas, kad tie, kurie save vadina suprasliais, suprantančiais žmonėms — inteligentais (nuo žodžio intelligo — suprantu), vienok nesupranta kur reklama, kur ne, — ir vietoje apskelbti kovą su netikusia reklama, jie rašo kritiką, kaip paprasto laikraštinio straipsnio. Tiesa, kai—kur sunku įspėt, *neįsigilinus*, ar čia paprastas straipsnis, ar reklama. Ypač sunku tą atskirt „Vienybėje“ ir „Lietuvoj“, nes mat čia rimčiau viskas traktavojasi, — nors arčiaus prisiziurėjus matai visą nesaikumą ir trupumą minčių, ypač visokiuose „užmanymuose“ (reklamuose), kurie bjra ir bjra lyg iš gausybės rago. Kad „suprantantieji“ žmonės būtų suprastę, tai ne būtų, pav., kritikavę „užmanymo“ padėti kun. Milukui išplatinti jo „Albumus“, arba panašaus užmanymo „Tautiško Albumo“ ir tt. ir tt. Butų teip pat ne

kritikavę *tokį budą* reklamos bet butų tiktai nurodę, kad tokias ir panašias reklamas daugiau *netalpintų* pačiam laikraštyj, o tiktai atsakančioje joms vietoje, — pvz. ant pirmo, ar ant paskutinio puslapio — kur visos reklamos esti talpinamos, po antrašu: „Apgarsinimai“. Lietuviai to įstatymo neprisilaiko, jie mėgsta anarkiją. Kas čia kaltas? t. y. kokia priezastis tame? Aš misliju — mėš, rašytojai, kalbti; o priezastis mūsų kaltumo ta, kad mėš dirbame ne iš patsišventimo ir ne už pinigus, o tiktai iš... įkvėpimo. Atėjo mums noras rašyt — ir rašome, kas į makaulę papuola. Kodėl teip tankiai rašome apie ypatingus, savo arba draugų ar priešų, dalykus, nesigailėdami, pagal reikalą, blizgančių žodelių, arba purvų? Dėlto, kad mėš apie gerą savo draugą negalime užtylėt, nepasakę kitiems, kad jis gers — tai viena, o antrą — kad jei su kuo susipykom, o jeigu da jis mums pagrūmojo su kumščia ar su kriukiu, tai jau kavokitės žvirbliai! nes tas priešo pagrūmojimas įvarė į mus tokį įkvėpimą, kad pagavime dvasios atsiduriame pačiam viduryj žemės ir prikeliame mylžiną—Vulkaną su visais jo gize liais, kurie kujais bekaldami, dumplėms bedumdami, su trenksmu išvaro iš po žemės čielą ežerą lavos, kurios juodos žymės ant amžių pasilieka ant baltos—nekalto popieros. Ir vis tai darosi dėl savo garbės... Teip darome mėš, „vienybiečiai“ ir „lietuvičiai“. Teip daro ir „žvaigždiečiai“. Rods, kaip mėš, teip ir šitie, — visi rašome tik iš „įkvėpimo“, ne dėl duonos karnio, esame teip sakant „garbės literatai“. Tai ir ne dyvai, kad stengiamės palaikyt tą garbę. Tik kokioje formoje mėš ją palaikom, tai Dieve susimilk! Bijau, kad mėš beliedami sau garbę ant galo visai neprisleg-

tume mūsų dvasią tiršta pludimų lava. Tą dvasią, kuri jau ir teip apgrūzdus, apsvilus... Ir kaip nenaturališkai mėš elgiamės: sau darome garbę, o tuo tarpų dvasią mūsų paniekiname! Ir da tankiai skelbiame tos dvasios prakilumą!...

Žvaigždiečiai da toliau nuėjo, negu mėš. Mėš da kartais susiprantame negerai darą, stabdomės viens kitą, nors be pasekmės — mat sunku ant syk nusikratyt persenusias ydas. Žvaigždiečiai gi be jokio apsikramtymo rėkia už viens kito: garbė mums! garbė mums! „Garbė priguli guodotinam kunigui“ tokiam—irtokiam, kad jis suorganizavo susirinkimą, „ir da sykį garbė jam“ už dailią prakalbą! O kits — toks—irtoks kunigas teip—irtaip kalbėjo, — garbė jam už tai! Trečiasis tas—irtas šiteip kalbėjo, — garbė jam!

Garbė! garbė!... Vienu choru rėkia jie garbindami viens kitą, visai užmiršę (o gal jau netiki), kad da prieš sutvėrimą pasaulės, Belzebubas, užtroškima garbės, tapo išmestas iš dangaus ir po šiai dienai, sako, da kenčias dugne pragaro prikintas devyniais retėžiais... Nedyvai. Jie persitikrinę, kad jie neklaidūs ir turbūt žino, kad nėra tokios galybės, kuri galėtų jiems retėžius uždėt... — Daugumas mūsų pilnai pripažįstam tą padėjimą: homines sumus, errare possumus (esame žmonės, už tai suklysti galime). Žvaigždiečiai, arba, kaip kitaip vadinasi — „Rymo katalikai“ atmeta nuo savęs vardą: „homines“, t. y. žmonių vardą. Ir turbūt priėmę nuo Nitzsche's (Nicšės) „anzmogio“ vardą (nes netikiu, kad jie vadintųsi „išzmogiais“), jie turi tiesą drąsiai pareikalauti sau garbės, ir da drąsiau monopolizuoti į savo rankas dorybę...

Skaitau „Žvaigždę“ (arba, „dorybės fabriko reklama“). Paimu Nr. 25. Tenai pačiam

viduryj tarp kitų reklamų, radau štai kokį straipsniuką: „Kas jaunųjų meilę labiau sukelia, gražumas — ar dorumas?“ Tai rašo tulas Senas Nevedęs. Skaitau, — labai gerai: išsyk nė nepamislįjau, kad tai čia reklama. „Dorybė, girdi, veikia išlėto, bet nenuilstančiai“; gražumas smarkiai sukeltas meilę, bet jeigu jis neturjs dorybės, tai meilė tokiu pat smarkumu atšalanti. Teisybė. Bet tuojuan pamačiau rašėjo spekuliaciją — gryną amerikonišką, tik baisiai navyvišką reklamą. Štai, pasismogėkite.

„Taigi mano pažįstami, susitikę su manim, pradeda kalbą nuo vedybų; žinoma, su nevedusiu teip ir kalba: ana, vesk ją! Pamislįjau sau: dora budama, mylėtų Dievą ir artimą; bažnyčion rodos eina, gal tiktai dėl pasirodymo; bet meilės artimo visai nematyt, kadangi prie Susivienijimo L. R. K. A. nepriguli ir nenori prigulėt“. Tai mat tik Rymo Kat—kų Sus—mo sąnariai yra „artymais“, kaip senovės žydai, ir tas tik doras, kas prie to Susivienijimo priguli.

Toliau rašytojas tvirtina, kad ta dorybė esanti labai pigi, „kaštuoja tiktai pusę dolerio“ ant metų. Bet tuo susigriebia, kad skaitytojas neužmestų jam melagystę, „sakydamas, jog ne pusę, bet du ir pusę kaštuoja. Teisybė, — jis tą patvirtina, — du ir pusę, bet gauna kiekvienas sąnarys uždyką(?) geriausį(?) laikraštį, „Žvaigždę“, kuris kaštuoja ant metų du doleriu... Gausi uždyką, tik užmokek du doleriu! Ar da navyviškiau reikia?

„Nežinau, — doktrinieriškai stebėdamasis rašytojas užbaigia, — kas do protas butų, dėl pusės dolerio ant metų neturėt meilės ir nebut doru žmogum!“

Teisybė, sunku suprast, kodėl ne visi lietuviai eina pirkti dorybes nuo R. K. Sus—mo, teip pigiai parduodamos? Tur-

bet kiti prisilaiko priezdžio: „pigia mėsa šunes ēda“. Ir ištikro, kas gali nematyti, kad ta dorybė kartais esti baisiai falsifikuojama „Žvaigždės“ fabrike. Paveizdan, neseniai (turbut 21 num.) buvo patalpinta korespondencija iš Essų (iš Vokietijos). Korespondentas aprašo apie tebuvių lietuvių apsiėjimus, jų tamsybę, girtuokliavimus, peštynes, — apie ką buvo teippat neseniai rašyta ir „Vienybėje“. Prieš tą nieks nesiginčys — matyti, kad čia ne melas. Tik korespondentas prideda nuo savęs: ar galima, girdi laukti ko gero nuo jų, kad jie neskaita daugiau nieko, kaip tik „Ukininką“, „Varpą“, „Lietuvą“ ir „Vienybę“? — Kas yra skaitęs nors vieną numarį šitų laikraščių, tas, žinoma, jokiū būdu neįtikės, kad buk jie platina ištvirkimą ir nedorybę tarp tų, kurie skaito juos, arba atbulai, kad buk tik tie juos skaito, kurie yra tamsūs, pasileidę, girtuokliai ir peštukai. Ypač aiškesniu pasirodo „Žvaigždės“ melas, kad ta jos neapkenčiamoji „Vienybė“, rašydama apie Essų lietuvius, priduria, kad jie *nieko* neskaita, į rankas biją paimt kokią nors knygutę, ypač apsisaugodami, kad ji gali būti... bedieviška...

Paantrinu, kas yra skaitęs nors vieną numarį „Ukininko“, „Varpo“, „Vienybės“, ar „Lietuvos“, tas supras gyvą „Žvaigždės“ melą. Taigi visai nėra dyvų, kad daugelis lietuvių ar lietuvaikių nenor prigulėti prie Susivienijimo L. R. K. A., arba, kad daugelis nuo jo atsimeta, nes nenor naudotis falsifikuotais pirkiniais (tavorais).

Žvaigzdiečiai sako, kad jei gu koks rašėjas parašo kunigų laikraštį neteisingą žinią, ar *denunciaciją*, tai negalima esą „kaltinti visos kunigijos“, nes tas rašėjas, girdi, gal visai ne ne kunigas. 1)

1) Zr. „Zv.“ Nr. 23 „Pilviškių Matulaitijada“.

darbo, ar tu kunigas, ar „kuniginis“, tik norime, kad tu butum *žmogus*, o ne „anžmogis“, arba „išžmogis“. Žvaigzdielis-žmogus, žinoma, negalės nutylėti perskaitęs „Žvaigždėje“ tokią baisią neteisybę, kaip ta koresp. iš Essų, ir ims kritikuoti. O kritikuoti žvaigzdielį „Ž.“ yra užginta. Tai ką toks žmogus daro? Nieko daugiau — tik atsitraukia nuo žvaigzdiečių ir gana. To nepadarys tik tie, kuria toliau nemata, kaip suliki galui savo nosies, kurie nors užsimokėję 2 doleriu ir už tai gavę „uždyką geriausią lietuvišką laikraštį“, „Žvaigždę“, vienok jo nelabai skaito, o kad ir skaito, tai vargiai ką supranta. Rods, yra ir toki, kurie supranta ir tik tai tyčia nutyli, arba da užtaria, išteisinga, pagiria tokius pamokslus, kaip kun. Čivinsko pamokslas, tokias korespondencijas, kaip p. Teisučio korespondencija iš Pilviškių (patilpus „Zv.“ Nr. 45, p. m.: jos pagyrimas yra „Zv.“ Nr. 23 ir 24 š. m. str.: „Pilviškių Matulaitijada“). Žinoma, nepapeiks, nekritikuos ir korespondencijos iš Essų. Nepapeiks ir vargiai saugosis nuo tokių korespondencijų. Nors, aš tikiu tvirtai, kad bus galima ir mums lietuviams atkartoti tuos „Žvaigždės“ žodžius, kur ji (27 Num.) rašydama apie Belgijos katalikiškąją valdžią, prakalboje išitaria: „Nors paprastai katalikams buna užmėtinėjama, buk jie suvaržą liuosybę, nesirupiną apie šalies gerovę, pavedą kapitalistams skriausti darbininką ir tt.; vienok tai yra neteisybė. Ypač tas yra neteisybė sulyg Belgijos katalikiškų veikėjų“. Bet reikia pridėti, kad Belgijos katalikai jau yra papratę prie laisvės kritikos: jie ne tik patį save kritikuoja, bet duoda pilną laisvę valstiečiams išreikšti savo mislį ir nuomonę apie katalikiškos valdžios darbus. Lietuvos gi katalikai nors „da“

nėra valdžia, vienok kritikos bijo kaip žyds kryžiaus. Nėra abejonės kad ir mūsų kunigai, — abelnai — klierikalai, — paplitus tarp lietuvių mokslui ir apšvietimui, — turės taikytis prie gadynės sąlygų ir pradės eiti tokiu keliu, kuriuo noroms-nenoroms nuėjo Belgijos ir kitų šalių klierikalai. Bet kolei kas bus, mes kritikuodami mūsų klierikalų darbus, noroms-nenoroms priversti esame kritikuoti *visą kunigiją*, tik čia patėmijų — ne viso svieta katalikišką kunigiją, bet įsakmū — *visos Lietuvos visą kunigiją*, nes ji toje klierikalų partijoje lošia vyriausią rolę ir, kaip ir tam pačiam Susivienijime L. R. K. A., yra „valdonais“ ir „diktatoriais“. Tokiais pat jie apsiereiškia ir prietaikoje prie „Žvaigždės“, kaip vyriausio jų organo, — ir kas joje pasirodo gerumo ar negerumo — atsako visa lietuviškoji kunigija. — Aš pasakiau, kad jie teip greit nepaklausys mūsų protestų ir nesiliaus talpinę į „Žvaigždę“ panašių raštų, kokius augščiaus minėjom; nepaklausys nė teisingiausio savo priešo balso, o ypač mano balso, kaipo socialdemokrato. Taigi kam aš apie juos rašau? Ar gi tai nebergzdzias darbas? (O aš juk nekenčiu bergzdzijų darbų). Kokiagi tendencija tame? Ogi tokia, kad mūsų tautiečiai, kurie yra pastatę pirma savęs gaudą: „Mokslas ir apšvietimas“ — mestų tą tamsią rėkamų, arba reklamų taktiką, ir, ypač, Laisvamaniai, kad kartą ant visados išsizadėtų tų kovos įnagių, kokius vartoja jų neva vienatinis priešas, kunigija; jeigu nenor palikti tokiam krikaturiškam padėjime, kokiam ikšiol esti...

Šaltkalvis.

„Vienybės“ redakciją telephonas (PEOPLE'S telephone) 7145.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

Pittston, Pa. 11 spalnio lietuviškoj bažnyčioj užsibaigė keturios dešimtys valandų atilaidai. Visos pamaldos ir iškilnė atsibuvo paprastu būdu; tik su šia atmaina, kad šįmet pakeltus laike atilaidų kaštus, kaip ve: degtinę, vyną, vištas ir tt. turėjo pagaminti patį jieškanti Dievo mylistų parapijonai. Taigi per visas tris dienas buvo bažnyčioje rinkliava net po du kartu. — Amerikoje kunigai dauginasi kiekviena mielą metelį. Suvaziavę mūsų doros mokytojai nori skaniai pavalgyti, ir dar skaniau išsigerti tai ir nedyvai kad keliančiam atilaidus klebonui reikia uždėti pagalbę ant dievobaimingų parapijonų. O ant galo ir tos visos mylistos yra reikalingos ir teikiamos vien jieškantiems išganymo nusidėjėliams; tai kodėl jie už tas visas mylistas negali priderindiai užsimokėti? Per visas tris dienas pamokslai liejosi, kaip iš gausybės šaltinio; apart kitų verta paminėti pamokslą kun. Delininkaičio, kuris užtėmyjo apie nelėmtą lietuvių prijunkimą prie girtuoklystės. Kaipo priežastį lietuvių girtuokliavimo, kun. D. nurodė mūsų karčiamninkus, kurie užtai turėję degti po smert pragare. Ar ištikro lietuviški karčiamninkai yra priežastim lietuvių girtuokliavimo, šis klausimas reikalauja išrišimo. Rodosi, jog yra svarbesnė priežastis — tamsybė, kurios kun. Delininkaitis ir jo sandraugai nemato ar neišdrįsta išreikšti. Šiokia ar tokia kliutis traukia mūsų tautiečius prie blogo palinkimo ir nupuolimo doriško, — visgi butų malonu matyti, kad mūsų doros mokytojai pradėtų nuodugniau apie girtybės blogus bujojančius vaikus įsigilinti. Girtuoklystėje atsizymi užvis daugiau mūsų kunigų parinktiniai. Taigi ir įtekme,

link blaivystės, ant jų smegenų gali turėti vien tik kunigai. Įtekme gali turėti pačių kunigų gražus apsiėjimas ir pamokinimai; tik ne toki kokius savo pamoksle išliejo kun. Delininkaitis tokiais išsitarymais, kurių negalima padėti ant popieros. Prie dros pamokinimo reikia pritaikinti ir dresni žodžiai. Ant galų galo dar turiu pridurti apie gražų(!) pamokiuimą kun. V. Kūdirkos, S. R. K. prezidento. Kun. K. aiškino šiaip: „Jeigu nusikriauči savo kaimyną, ar tymą, by tik išto skriaudėjui yra nauda tai tavo sauzinė gali būti rami (vadinasi, pasakė tikrai amerikoniškai! R.) Bet jeigu, sako, pasidrašini kalbėti priešai kunigus, draudi savo brolius nuo aukų ant Dievo garbės, kokia tau yra iš tonauda!“ (ogi tokia nauda, kad nors suteikia kunigui medegapamoksliui; kiteip juk nebeliptų nė į sakyklę! R.). Mat jei pasidrašini kalbėti apie kun. blokus darbus, o Dieve, mylėk, jei dar apie intymiškus prietikius, tai sunkiai turėsi prieš Dievą atsakyti. Skriausti savo artimą, mat tai kunigų amatas, taigi šio darbo mokina ir savo paklusnius. — Gražus mūsų mokytojų privadziujimai! S.

Brooklyn, N. Y. Tai su laukem 4 num. „Spindulio“, išleisto per Lietuvių Spaudos Bendriją (o ne per Brooklyn kriaučius, nes Bendrijoj rodo yra daugiau ne kriaučių, kaip kriaučių.) Pradžia, nė šio nė to. Kitų laikraščių, lietuviškoj kalboj, pradžia buvo prastesnė; bet tą galima iš teisinti, jog tame laike nebuvo lietuviai teip „gerai“ apsišvietę, kaip šiadien yra. Taigi buvo galima nuo „Spindulio“ daugiau laukti, kaip kad jis atnešė; bet rasi pasiprovys. Tikėjimės! Ale keistai vienok išsiziuri, kad redystė „Sp.“ perdaug mato klaidų pas kitus,

o pas save nieko. 4 num. po rubrika „Nuo Redystės“ rašo: „neuzsipuldinokit asabiškai, neįžeiskit kitus, bet netalpinsima“. O redystė, neveizėdama į savo atsiliepiamą į kitus, pati visai neprisilaikė savo menamosios „etikos“, užsipuldinėdama ir skaudžiai įžeizdama pora ypatų, kurios niekuom prieš Bendriją neprasikalto. Na, jeigu Bendrija, arba tiesiog jos uztvirtinti autoritetai, nesupranta, kas tai yra etika — nes kiteip nebutų talpinę tokius baurius „Juokus“, (tai nieko! Tokie „juokai“ niekam nekėnia, ypač jei yra daromi savo kaštais. Jie parodo, kad kriaučiai yra gerai humoristais! R.) kurie labai „Spindulio“ vardą nužemino, ir jo pirmžengystei nemažai užkenke, — tai gana dyvina, nesuprantama! Jei Bendrija neįstengia įstatyti redakcijon gerų autoritetų, — kurie dabar kaip matyti, tik tai sau privatiškai neuzkenčiamas ypatas nori apšmeizti ir apdergti, su Bendrijos kaštais, — tai geriau but padarius, kad „Sp.“ nebutų pradėjus ir išleizdinėti. Labai gailu! Raštų mums reikia, bet reikia ne tokių, kurie žmones tik piktina. Teisybė, nors „Sp.“ ir yra straipsnių, kurie nors nelabai gerai apdirbti, bet pamokinantis ir parodantis gerus norus, tačiau jis neapsisaugsti nuo labai kenkiančių principų. Linkiu „Sp.“ įvesti reformą, ir prisilaikyti etikos, kurią „Sp.“ pats norėjo įkūnyti; priešingam karte ar nebus tik „Sp.“ išsivystymas į tikrai tautišką laikraštį? (čia yra mažytė klaida: juk tautiškumas nesiremia ant šmeizimų viens kito! R.) Eiti keliu „Saulės“, dergti ir niekinti žmones, teipgi nepatariu; nes tuomi tautai nieko gero neatgabens. O jei „Sp.“ eis pradėtu keliu, tai vargiai sulauks parėmimo nuo tautiečių. Pikolo.

Chicago, Ill. Panedėlyj, 10 spalnio buvo iškilmingai palaidotas kun. Girdžiunas ant lietuviškų kapinių. Ant pagrabo buvo daugybės žmonių, ir D. L. K. Vytauto gvardija, su nuogais kardais maršavo šalyp karavano. Matinėta dr—stė ant Simano Daukanto apvaikščiojimo negalėjo pributi, nors tai ir buvo nedėlia, o ant pagrabo kunigo, tai nežiūrėjo, kad ir nuo darbo reikėjo išlikti dieną. Laikas jau, broliai, susiprasti, kad gana mums svyruoti nežinystėje, reikia pradėti pats savim valdyti, o ne tik vis ramstyties ant medinių kulokų. Kiek čia yra draugysčių, kad visos išvieno veiktų, galėtų padaryti daug gero. Pirmutinis butų reikalas įsitaisyti savo reikalams salę. Kiek tai pinigų išmokam svetimtaučiam, ir tai neturim pritinkančios salės! Ir daug ko kito gero galėtume nuveikti, jeigu butu tarp mus vienybė. *Zinomas.*

Reikalai

„Tėvynės Myl. Draugystės.“

East St. Louis, Ill. Aš pavienis T. M. D. sąnarys (ne užilgo gal pasiseks sutvert ir kuopelė) renku p. M. Palta-navyčia prez., p. J. Naujoką kasierium, abudu senus, o J. Laukį iš Chicago, Ill. į liter. kom. sąnarį.

Apie kuopų organizatorių išrinkimą — nežinau. Ne visose kuopose tų karštų tautiečių ganėtinai randasi, o kur tokių yra, tie ir be išrinkimo rupinasi tvirti ir palaikyti kuopas.

Į „Aušros“ reikalus, išskiriant rekomendavimą kandidatų, perdaug kištiesi nereikalinga. „Aušra“, kaip tikiu, ir pati pataikys šelpti geresnius tautiečius einančius mokslan. T. M. D. privalo tik rinkti aukas mokslaeiviams, ir nusiųsti „Aušrai“, o daugiau

nieko. Ant Dr—ro Jono Šliu-po knygos angliškoje kalboje, reikia butinai duoti pusę atspaudimo kaštų, nežiurint ar S. L. L., ar kita organizacija kitus kaštus pridės. Nors tokia knyga bus nesuprantama Lietuvos kaimiečiams, bet kadangi T. M. D. tikslas yra išleisti moksliskas knygas, tai reikia rupintis ir tą knygą išleisti kuri teipgi yra moksliska kuri supazindys svetimtaučius su lietuvių tautos stoviu. Ant to kad Lietuvos kaimietis jos neperskaitys, nereikia dėti didelės svarbos. Juk ir iš lietuviškoje kalboje išleistų per T. M. D. knygelių yra keletas tokių, kurių tamsus kaimietis nevisai supranta; bet T. M. D. jas išleido, ir platino tarp lietuvių. *J. J. Razokas.*

Wilkes-Barre, Pa. 14 k. T. M. D. skiria į centrališką komitetą visus senuosius. Į literatišką gi komitetą, jeigu p. Širvydas nori atsisakyti, skiriame p. K. Rutkų iš Cleveland'o, O. Išleidi mknygos mūsų kuopa laikosi senojo nutarimo — neprisidėti.

Komitetas.

Wanamie ir Glen Lyon, Pa. k. T. M. D. skiria į prezidentą ir sekretorių tuos pačius, o kasierium skiriame iš mūsų kuopos p. Juozą Anskį. Į literatišką komitetą meldžiamą dar vienus metus apsiimti patarnauti p. J. O. Širvyda (Jis dėkavoja už užsitikėjimą, bet dėlėi svarbių priežasčių tvirtai atsisako. R.). Knygą susidėjus išleisti. Organu liekame „Vienybė“.

Komitetas.

Laiszkas isz kares.

Nesitikėtu budu papuolet man į rankas laiškas, rašytas pas gimines nuo vieno Mandzurijos karžygio iš karės lauko, kurį aš čia žodis į žodį padodu. Štai jis:

„Guodotinas Tamista! Męs apturėjom nuog tamis-

tos laiška, kuriame klausiat kaslink mano dėdės Mikolo. Liudna apie jį žinia, — jis užmuštas!... Ne užmuštas, bet ligonbutyje tapo gyvas suėstas nuog kirmėlių... Koks baisus galas!... Aš tamištai prisiunčiu išrašą iš jo paskutinio laiško, kurį velionis rašė jau suvisu mirdamas: — „Mano Brangi! — skamba tas laiškas — Aš siunčiu jums šį laiška, bet pats jau negaliu jo beparašyti, nėra esu labai silpnas; užtai rašo jį mano draugas.

Neverkit manęs, ba aš turiu mirti; ir visi turi mirt, už tai ir nėra ko vienas kito verkėti. Aš jums išsiunčiau mano pinigų visus, ir daug laišku rašiau, bet nuog jusų negavau jokios žinios. Mielas Jonukai! buk geru žmogum; mokykis su noru, neužmiršk tavo tėvo ir dėdžių! Bučiuoju jusis mano mieli; tiktai — neverkit!

Jusų Mikolas”.

Prierašas rašytojams šio laiško:

Aš rašydamas šitą laiška, jau mištančiam mielamano draugui Mikolui, negalėjau daugiau nieko įrašyti, nėra velionis daugiau nebegalėj šnekėti; jis mirė berašant šį laiška. Pasimirė vargšas, suspaustas baisių sopulių!... Aš su velioniu buvome vienoj komandoj, kuri buvo išsiūsta sulaukyt japonus ir neperleisti jų per „Jalu“ upę. Mes buvom nuilę ir išbadę teip, kad negalėjom ir savo kojų pavilkti, nėra 2½ dienas buvome nieko nekandę ir nesilsėję: o kaitis, baisus! Kada iš mūsų komandos palikome tiktai keletas karžygių, ir budami mirtingai nuilę, sukritom į griovius, kur jau gulėjo daugybės kitų, tokių pat lesylių ir badu mištančių karžygių. Už tai mes buvome mušti, iš mūsų pačių kanuolių granatomis — kaip nenorinti kariauti už „tėvynę“. Nežinau, kiek liko gyvų iš mūsų, nėra atsibudus iš apalpimo jau bu-

vome sanitariškame bute (pervejazočnyj punkt) ir apviturti su tvarstais. Bet, kokia baisybė! — mano buvo abi kojos sutrupintos iki kelių. Mikolui, kairioji ranka nutraukta iki alkunės, dešinioji išplėsta su visu pečiu, kojos abidvi iki staibių sutraiškytos ir galvoj baisi žaizda! Jis net po 1½ dienos dar prabudo iš apalpimo. Ketvirtą dieną mumis pargabeno į Lia-o-jang'ą, į ligonbutį; bet kad tenai jau nebebuvo kur guldyti — ba ligonbučiai buvo pilni prikimšti sužeistais karžygiais, — tai mumis išgrudo apie keletą tukstančių į Mukdeną. Bet ir čia buvo stoka ligonbučių; už tai jie mus suvertė į tokius kyniečių tvartus, be jokių stogų.

(Toliaus bus.)

Juozas Kaz. Jankauskas.

Tverkime Tautiškai-Socijalistiską organizaciją.

Jau daug kartų buvo pakeltas klausimas apie įsteigimą tautiškai-socijalistiskos organizacijos, kuri butinai reikalinga prigelbėjimui mūsų broliams tėvynėj esantiems, platininti supratimą arba idėją socijalizmo, nuo kurio tik galima lukėti mūsų tėvynei geresnės ateities. Jos atėjimas prigulės nuo to, kaip greit susipras visuomenė. Prigelbėt galėtų vien su prisidėjimu pinigų su priėjimu revoliucijoniškų raštų, kurie Lietuvoje daug reikalingesni ir naudingesni būtų negu moksliski T. M. D. išleidžiami raštai. Berods, T.M.D. išleidimai puošė mūsų literatūrą, vienok jie tinka amerikiečiams, ir tai apšviestėmsiems, o ne Lietuvos kaimiečiui-artoju, kuris mišių maldas vos tepaskaito.

Socijalistiški raštai ne mažiau vienok yra reikalingi ir amerikiečiams lietuviams — su pažindint juos su socijalistiska propaganda, o teipgi supažin-

dinti, kaip kitos kapitalistiskos partijos — republikonai ir demokratai — išnaudoja žmones darbininkus, kad balsavimo dienoj žinotų už katrą partiją atiduoti savo balsą, negu kad dabar, teip svarbų savo balsą parduoda už stiklą alaus o nesupranta, kad tuomi kartu ir kapitalisto kilpą ant savo sprando užneria. Argi jau šendien negana įsinėres darbininkas į kapitalistų kilpas? Visi kapitalistai, pabirkantai, kurių rankose randasi visa šalies gerovė, susivieniję yra į trustus; o iš tų pačių trustų turim išsirinkę visą šalies valdžią, kuri daboja vien kapitalistų, o ne visos šalies darbininkų reikalus. Valdžia uždejo ant svetimų pirkinų didelius muitus, ir tuomi, zinoma, prašalino svetimų šalių konkurentus nuo amerikonių kapitalistų; bet užtai mūsų pinigai savo tavorus ant tiek pabrangino, kad mes jų negaudami iš kitur, turime butinai pirkti. Ir teip išnaudoja visus šalies gyventojus. O kad darbininkas, mažai teuzdirbdamas, o teip pabrangus pragyvenimo reikmenims, neišsitenka save ir savo šeimyną iš maitinti, pakelia straiką — reikalaudamas geresnių darbo sąlygų ar padidino mokes ties, — tai valdzios pasiunčia miliciją, kad suvaldyti alkaną darbininką, ir apginti skebus — šašus draugijos. Tokiu budu darbininkai niekur negali iš laimėti straikų; ir negalės patol, pakol darbininkai neišsirinks iš darbininkų — socijalistų partijos visą šalies valdžią; né unijos su milijonais kapitolio nepagelbės, pakol tų pačių kapitalistų rankose bus valdžia.

Tokia vienok organizacija galėtų, reikalui prisidėjus ir kalbėtoją tai šą tai ten parupinti.

Dar kitas dalykas. Dabar esančius pinigus, suvišum dušimtus dolerių, likusius nesu-

vartotais siuntimui delegato į Nyderlandiją, galėtų ši organizacija savo globon paimti ir užlaikyti iki kitai tokiai pat progai pasitaikant.

Kiekvienas, be abejonės, pripažįs mums už butinai reikalingą viršui minėtą organizaciją. Kad apsileidom su neišsiuntimu delegato ant socijalistų kongreso, — už ką tik užsipelnėm nuo savo priešų apjuoką ir gėdą, kad nieko svarbesnio nuveikti neįstengiamė, o tik mėgstame reklamuoties ir girtiesi, kas ištikro ir teisybė, stengkimės todėl atitaisyti savo sudriskusią „garbę“ sutverdami Tautiškai-Socijalistiską organizaciją.

Ig. Draugas.

Red. Pakeltas per Ig. Draugą klausimas, girdėtis, jau bisiki ankstesniai įgavo stropų judėjimą ir dabargi tvėrimas tokios organizacijos — tiesiog Amerikos Lietuvių Socijalistų Partijos — pasekmingai einasi pirmyn. Sudavadijimas organizacijos šakrovinio, išrinkimas Centrališko Komiteto, ir kiti visi smulkesni su tuom rišanties reikalai gal netrukus bus užbaigti geistiname pavidale. Geizdami gauti artimesnių žinių apie tą reikalą, tesikreipia po šiuom adresu:

J. O. Širvydas,

401 E. Main st.,

Plymouth, Pa.

Nuo Tarptautiskos Socijalistų Kongreso Amsterdame.

(Tasa.)

Čia ne vieta įeiti į visas šakas karštų ginčų tame klausime. Pasergstime tiktai, kad toli ne visada mes tenkinomės argumentacijoms (— prirodymais) Gedo, Bebelio ir Kautsky'o, atstovinių Drezdeno rezoliuciją. Teip, jie atsistojo ant visiškai netvirtos papėdės, sulygindami prancuzų buržuazišką republiką su vokiečių „socijalistiska monarkija“, ir tik kai — kur iškišdami priekin

geras ypatybės pastarosios priešai pirmąją. Teip, toliau, ant labai pavojingo grunto atsisotojo Kautsky, apginaudamas savo rezoliuciją nuo „kaučukinio“ jos pobūdžio. „Prieleidamas, kaip išimtinumą, įeiti socialistams į buržuazinę ministeriją — šnekėjo jis — aturėjau minty tik tokias kraštutines, kritiškas valandas gyvenimo tautos, kada, pvz., visai šalei grumoją pavojus, kada akyse jos stovi klausimas — but ar ne but — užeinant paviršutiniam neprieteliui“. — „Bet nejaugi — teisingai atkirto Žores — buržuazinė „tėvynė“ yra brangesnė darbinikiškai luomai, negu vidurinės reformos? Nejaugi ministerijalizmas teip lengva padaryti ortodoksališku — vien tik pridėjus tulą dozą nacjonalizmo?“ Ši tame punkte Kautsky apsireiškė didesniu ministerijalistu už Žores, ir mes negalėjom šiuom keliu paskui jį sekti....

Patėmyta buvo kongrese linkmė, skaidriai apsireiškusi prakalboje Anzeele, kad vi suose sprendimuose klausimų parlamentariškos taktikos nepripažinti tiesos imti dalyvumą tiems socialistams, kurių šalyse dar nėra iškariauta politikiška laisvė, arba kur socialistų partija neturi įtekmes ant parlamento. Įstabus supratimas tarptautiškos socialistiškos sutikmės! Noriai įžengdami į sądelį buržuaziškai-progresyviško „bloko“ atskirų šalių, social-reformistai, matomai, apskritai žiuri su neuzsitikėjimu į tarptautišką „bloką“ socialistų. Bet nejaugi jie nepermano, ant kiek yra vienoda armija socializmo, ant kiek veikmė vieno pulko atsiliepiant ant kitų pulkų? Kuomet Mileran dalyvavo iškilmingame pasitikime rusko caro per laisvą, republikonišką Prancuziją — argi tas nesudrutino carizmo vardo ir „prestyzo“? Kada Italijos socialistams, atėmusiems carui „tiesą įvažiuot

Italijon“, ir tokiu budu dar pirmąsyk sutverusiems jam Europoje „ribas apsisėdimo“, Žores patarė jiems mesti savo aštrią taktiką ir matyti care ne carą ir despotą, o abstraktišką reprezentantą „Rusijos“, kaip tautos — argi tai buvo nesmugis mūsų užrubežinei anticariškai agitacijai? Argi tas nesuburė visų nuomonių, išstant pavergėją rusiškos tautos — jos įsikunjimu ir įsiveidimimu? Kada prie Milerano šaudė į darbininkus — straikierius — argi tas neatsiliepiė Rusijoje, argi tas nebuvo trupu (kozyrium) rankose mūsų Zubatov'ų?

Teip, mes dar neišsikariavom politiškos laisvės, teip, mes dar neturime įtekmes ant įstatymdavystės. Dar daugiau, mums dar stovi prieky pakelti nemaža baisių pastangų, sukrauti ne maža aukų, brangių aukų gyvastim ir krauju, idant pasiekti augštesnį istoriškai-kulturišką laipsnį. Bet užtaigi mums ypatingai yra brangum, mums ypatingai svarbu, idant mūsų sunki užduotis nebutų trukdoma dar sunkesniai per mūsų brolių — europiečių opportunistišką taktiką; idant dar neuzkariauta, bet jau brangiai kaštuojanti laisvė ir galėjimas turėti įtekme ant įstatymdavystės nebutų sugėdinta per pridengimą socializmo skvernais visų nuodėmių buržuaziškai-parlamentariškos valdžios, o labiausia per dalyvavimą tose nuodėmėse pačių socialistų. Visos tos nuodėmės yra tai vanduo ant ratų Zubatov'inių malunų, skriejančių tarpe darbininkų politišką abejonę, neuzsitikėjimą politikiška laisve, politikiškoms partijoms, socialistų inteligencija....

Ne, sakome mes: mes labiau negu kas kitas, rupinamės apie tai, idant socializmas netaptų tuščiu aidu. Tarptautiškas solidariškumas tarpe socialistų mums nėra tuščiu žodžiu, ir

mes visados stovėsime pirmais už tą, idant prieš iškrypimą socializmo iš savo vėžių — vėžių pagręstų ant revoliucijinio grunto — butų išdirbtos tvirtos tarptautiškos tiesos, apglėbiančios visuotiną, pilną ir harmonišką plėtojimos visasvietinio revoliucijinio socializmo!

(Toliaus bus.)

Vargomatis.

Isz visur.

Salmo, Žuvedijoje, miesto roda uždejo mokesčius ant visų, kurie turi storus pilvus. Nevalia svert daugiau per 175 svarų. Kas sveria iki 200 sv., tas turi užmokėt baumės 5 dol.; jeigu sveria 250 sv., moka 10 dol. Toliau už kiekvieną svarą daugiau 250 moka po 1½ dol. Suprantama, kad prieš tokį Rodos nutarimą, visi miesto storpilviai pakėlė protestą.

Odesoje, Rusijoje, išėjus kunigaikščiui Obolenskiui su miesto viršininku Neuhardt po miestą pasivaikščiot, jaunas vaikinai prisiartinio prie paskutiniojo ir iššovė į jį; šuvis praėjo pro šalį, o Neuhardt pats spėjo užpuoliką sugauti. Jis vadinasi Poliakov.

Helsingforse, Suomijoje, tulas universiteto studentas, Walter Pustinen, tapo paduotas disciplinariškam universiteto sudui. Mat jis vakare eidamas susitiko tulą zandarpalaikį einant su pačia, kuri maskoliškai su patim šnekėjosi, ir už tai jis zandarienei užbloškė per zandą.

Ant Kaukazo apielinkų Katyr-Jart gyventojams užde-ta tapo per kariškus vyresnikus išmokėti Rusijos randui 1,000 rublių kontribucijos, už tai, kad pernai užkavojo užpuolikus, norėjusius sumušti ruską karės patrulį (sargą).

Manchesterio, Anglijoje, miesto roda pranešė, kad iš priezasties nupuolimo medvilnės išdirbystės, 40,000 žmonių neturi jokių pragyvenimo pragumų. Tokios pat toje darbo šakoje apystovos apsireiškė Londone ir kituose didesniuose Anglijos miestuose. Jeigu sąlygos greitai nepasitaisys, tai gali pareiti baises badas.

Italijos kardinolai ir vyskupai pradėjo išdestinėti popiepiežiui, kad užgynimas katalikams imti dalyvumą rinkimuose atnešes Vatikanui daug bledies. Dabargi kada generališki rinkimai Italijoje prisiartina, kunigija spiria popiežių nuimti interdiktą ir daleisti balsuoti rinkimuose ir kunigams, — jeigu jau ne už klerikalus, tai nors už konservatyvus. Popiezius dar sakė pasimislyšęs. Bet abelnai mislyjama, kad sutiks. Mat bažnyčia be politikos, tai lyginai be pamatų namas. Petro uola nėra teip stipra, kad galėtų jos sunkybę atlaikyti.

Londono, Anglijoje, valdžios apskaitė, jog per prabėgusį metą daugiau kaip milijonui darbininkų buvo nukirsta žemyn algos ir, vietomis, pailginta laikas darbo. Didesnė pusė rankpelnių numažinimą priėmė per savitarpinę santaiką. — Dabar aiškiai galima matyt, prie kokio išganymo veda žmogų darbininką įvairios unijos, kuriomis Anglija teip garsinga.

Vokiški laikraščiai praneša, jog kasdiena nuo 30 iki 50 žmonių pereina per Austrijos rubežių, traukiančių Anglijon, Amerikon ir Argentinon kad tik neiti į karę. Austrijos valdžios biauriai su išėiviais apsieina. Keletą sykių bandė suminti dideles bėglių partijas ir sugražinti atgal, ir tiktai užsistojimas už juos tulo pasiuntinio, sulaukė valdžią nuo išpildymo savo nedoro darbo.

Palemonas ir Girzduta.

Parašė M. D. S.

(Tąsa.)

Giltinė eina vis prieš jo artesniai,
 Ans nori mirti, tai vėl išsiprašo.
 Per savo Kryvius pas dievų nurašo,
 Idant Giltinę pavytų tolesniai, —
 Mirčiai senelis pasiduot nenori;
 Bet vis jį vargin tie gumbai nedori(31).
 Dar ragai taurio nuo anos medžionės
 Jam pasiliko, prie medaus gėrimo
 Ir prie jaunesnių laikų atminimo:
 Kada geizdavo Girzdutos malonės,
 Kaip Rojaus Garde jisai midų gėrė,
 Kaip aną Junda su tauriena šėrė. —
 Nuo tos medžioklės ir Tauragės miestas,
 Kaip pamiuklą tąjį vardą gavo. —
 Senas Palemons karšdamas dejavo
 Sėdžint prie krosnės(32) į kuprą sulenktas.
 Ant lovos gulti jisai nenorėjo,
 Nors prieš jį tankiai Giltinė stovėjo.
 Jojo tris sunai: Kunas, Borkus, Spera,
 Suaugę vyrai, kariauninkais buvo;
 Paramą iš jų turėjo Lietuva.
 Girzduta visad stovėjo už vierą, —
 Taigi, jis ramiai numirti galėjo;
 Tik atsisveikint su visais reikėjo.
 Bet atsisveikims buvo ženklų myrio!
 Vaikai ir pati meldžia jį ir prašo,
 Lai dar ant mirties ans nepasirašo,
 Su brangia tauta tenedaro skyrio!...
 Bet, idant daryt kaip pati norėjo,
 Tai jis be galo gyventi galėjo!
 Bet pagal budo Girulių senųjų,
 Jisai ant lovos nenorėjo mirti;
 Reik atsisveikint, mirtę pasiskirti
 Sulyg papročiais šalies vyresniųjų —
 Ar šokt nuo uolos, arba persidurti,
 Ar malkų laužą po savim sukurti!
 Ne išsisukti nuo tokio likimo,
 Jei lovoj' mirštant garbę tur terioti!
 Prie šventų tautos nebesirokuoti!
 Garbingas amžius eis ant prapuolimo!
 Dranus Lietuvis, dransia mirtim žuva
 Kada ant laužo sudegintas būva!...
 O buvo kaidas aštriai išgalastas,
 Kertantis plauką paleistą ant vėjo,
 Kurį prie širdies Palemons pridėjo,
 O persiduręs — puolė, kaipo rąstas
 Kirviu pakirstas, ar pinklu papiautas,
 Arba kaip tauras su kardu numautas.
 Puolė ant laužo, kur Bisenos kaimą
 Kur pilekalis augštas dabar stovi,
 O už to kalno labai didi griovė;

(31) Gumbo liga — skausmas po širdžia

(32) Pečiaus.

Teip kad nuo kalno žiurėt yra baimė.
 O kas gilesniai tąjį kalną kastų:
 Pelenus, kaulus ir anglis surastų.
 Ant ano svieta Palemonas rengės!
 Ant didžio laužo kedėje sėdėjo,
 Prie jo miels žirgas ir tarnai gulėjo;
 Gėrimams, valgiams, baltas stalas dengės.
 Ir aštrūs ginklai ir ragai tauriniai,
 Rengės į dangų geresnei gadynei.
 O Palemono kunigo šešėlis,
 Ant žirgo lėkė su tarnais ir ginklais,
 Kur iš šio svieta buvo jam paminklais;
 Į dangų vedė aną paukščių kelias.
 Iš nasrų žirgo lėkė putos, garas,
 Kunigs prieš save didį taurą varos...
 Jis teipo mirė, kaip mirė jo tėvas,
 Kaip mirė strujus(33) ir pirmesni karta;
 Prieš jį maloniai atsivėrė vartai
 Į dangaus daržus, kur yr gražios pievos.
 Tenai jiems deivės taisė priėmimą,
 Iš gardžių valgių ir saldžių gulimų.
 Ten saldų midų iš tauragių gėrė,
 Bučiavo deives ir su joms gulėjo;
 Su savo bočiais maloniai kalbėjo.
 O tie juos girdė, lepino ir šėrė.
 Vergai suimti ten jiems patarnavo,
 Kvepianti vaisiai ant šakų lingavo.
 O numylėti žirgai po tas pievas
 Lakstė, kaip žaibas, spardės ir žvingėjo;
 Medžionei greitus skalikus turėjo,
 Kardus ir strielas davė jiems deivės.
 Neblogiau per tad už Perkuną šaudė,
 Ant žirgų vijo, su šunimis gaudė...
 Iš visų pusių kryviai laužą kurė,
 Į ugnę metė gintarus, kodylas;
 Liepsnoj paskendo tas senelis žilas,
 Kliksmas ir reksmas net per širdį durė.
 Biedna Girzduta verkė, aimanavo,
 Netekus vyro griaudingai dejavo.
 Nuo laužo kilo didis stulpas dumų.
 Mušes į viršų, lyg mieloji auka,
 Kad žmonės dievams su jaja pataiko.
 Malkos traškėjo iš laužo gilumo,
 O nuo smilkalų mielas kvapasėjo. —
 Po visą šalį geluonė klestėjo. —
 Čia ašaruves ant anglių padėjo,
 Teipojau pilnus su pelenais puodus,
 Ir visus ugnės tuos palaikus juodus:
 Akmenais, uoloms ir lentoms apdėjo.
 Paskui iš žemių kapčių didį pylė
 Atminčiai vardo karžygio, didvyrio.
 Sunešė žemes skranduose, kepures.
 Vežė su tačkoms, pylė su vežimais,
 Suplukė žemes ratais ir mynimais;
 Paskui suėjo lietuvninkų burliai
 Ant viršaus gėles, rutas užsodino...
 O kas gi dabar tą vietą bežino?...

(33) Bočius, senelis.

Toliaus bus.

Prova S.L.A. su S.L.R.K.A.

Prova S.L.A. su S.L.R.K.A. tapo paskirta ant panedėlio, 31 dienos spalnio.

Po atidėjimo provos pavasaryje, 2 berželio, p.J.V.K. apie tai 23 num. „Žvaigždės“ parašė:

„Provos nebuvo, bet ir nesusitaikė“ — ir už nesusitaikymą kaltę suvertė ant Mikolainio, kuris vienas nesutikęs ant kunigų paduotų sanlygų, — ir padarė įžadus, jog „ateis rudduo, vėl reiks važiuoti į Wilkes-Barre, vėl tuštinti kasas, o provos vėl dar gal nebūti“, nes pirmą kartą sirgo p. Tep-lir, antrą gal sirgs Milukas, trečią Kudirka, ir teip jeigu iš eilės sirgs visi apskūstieji, tai prova nepasibaigs į 10 metų; išsytuštis S.L.R.K.A. kasa, ne kiekvienas atidėjimas provos kaštuos porą šimtų dolerių, nes reiks užmokėti visiems liudininkams už dienas ir keliones, ir tokiu budu nieko nelikė tiems „tautiečiams“. Ir užbaigia p. J. V. K. savo įžadus, jog „apie prietelišką užbaigimą nesmagaus abiem susivienijimams reikalo dabar ir kalbos buti negali“, nes kunigai yra pasiryžę verčiaus išaikvoti pinigūs kaštams, negu su nuskriaustaisiais teisirgai atsilyginti. Ar ištikrųjų toki S. L. R.K.A vadovų įžadai, parodys busenti prova.

P. Mikolainis.

Susirinkimas

Dėlei pirkimo kapinių.

Siuomi pranešame visiems aplinkiniams laisvos dvasios vientaučiams, kad mes, išrinktas dėl pasiteiravimo apie nupirkimą laisvų kapinių komitetas, savo užduotę, ant kiek galėjome, atlikom. Dėltogi užkviečiame visus prielankius tam užmanymui susirinkti 30 d. Spalnio (October) (nedėlioje) ant Paukščio salės, po Nr. 224 E. Main str., Plymouth, Pa. 2-ą val. po pietų, kur ir išduosime iš mūsų darbų atskaitą bei nuleisime, ką daryti tolesniai.

Komitetas.

Lietuviu tauta

senoveje ir sziadien.

Parašė J. Sliupas, M. D.

(Tąsa.)

Undinos, kaip kur Dukna ar *Gudelkomis* vadinamos (Rusinių — Rusalkos, Ukrainoje Mawki! cp. Latvių Mauka!), buvo dievės vandenių, ypačiai upių nymphos, labai gražios, gyvenančios ant upės dugno. Mėnesienoje naktį jos išplaukia į viršų ir savo grožybe, šokiais ir dainomis vyluoja jaunus vaikus, kuriems pirma protą, o paskui juos nuskandina. Štai daina apie Undinas Juros upės:

Kas esi jaunas ir skaistus,
Dar neliejiai ašarėlių;
Uliuok visą dieną linksmą,
Ne artinkies prie upelių.

Nes kaip saulė užsileisis
Ir išnyks orai ant dangaus,
Mėnuzėlis švitės tuojaus,
Tuojaus kyla vanduo Juros.

Vilnis vilnį šalin neša,
Atkloj upės patalėlį,
Pamatysi, paregėsi,
Beplaukančias merguzėles.

Tai ne mūsų yr mergelės:
Sraunos, gražios, o kaip skaisčios!
Niekam dera panytelės,
Jei meluoju — prapuolimas!

O kaip dainą tikt paleis,
Visos mergos autarusios,
Žmogus protą jau neturi,
Šalin miškų lakštingala.

Nes tai zdrodnos yr mergelės,
Bėgk nuo anų prietelystės:
Bet kaip anas paregėsi,
Didę bėdą apturėsi.

Bėgk ką greičiau bernytėli,
Nes prapulsi ant amzelio,
Nes už vieną regėjimą
Busi upėj ant dugnelio.

Tankiai Undinas žmonės vadina Upių Martelėmis. Rasi senovėje buvo manoma, kad mergas, iš desperacijos nusizudžiusias, per pasiskandinimą, mylistingi dievai paversdavo į Undinas, idant vyrams atkeršytų už savo mirtį ir butų globėjomis upių ar ezerų, kaip matyt iš dainos:

Matušė mano! senute mano!

Ant ko mane auginai?

Ar ant darbėlių?

Ar ant vargėlių?

Ar ant žmonių kalbėlių?

Nė ant darbėlių,

Nė ant vargėlių,

Tai ant žmonių kalbėlių.

Kad teip nekenti manęs matušė,

Buvo mažą ne auginti;

Buvo nunešti,

Buvo įmesti,

Į gilų ezerėlį.

Ten buč buvusi paskendulėle,

Žvėlių draugalėle:

Ten but žuvavę žvejų žmoneliai

Su šilkinu tinkleliu:

Ten but suzviję,

Ten but sugriję,

Už margą lydekėlę.

Ten buč buvusi

Žvejų mergelė,

Pajuriškių martelė. (Jucevyčia).

(Graikų *Nereus*, kurs Aigiąjė jurę valdė po Poseidonu, turėjo 50 dukrų; žinomiausia iš tų buvo Thetis. Lietuvių *Nėrys* panėšėjo į jį, ypač kad senovėje manė, jog upės buvo dukromis jurių; jam buvo aukarai Vilijos pakraščiuose, ypač pas Kernavą, kur buvo teipgi elkas Nėriškių.)

Pykulys arba *Pragartis*, papildanti trigubą įikunyją dievo (*Awatar*) į dangų (ugnis, šviesa), vandenius ir žemę, buvo skaitomas už valdytoją karalystės, po žeme esančios, pragaro, ir kankino dušias mirusių prasikaltėlių. Jis buvo įveidintas pavidale išblyškusio senio su žila barzda, augštin žiurinėiomis, užkiutusiomis akimis ir su galva, perrista balta skara. Bijojosi jo visi, ypatingai moters ir vaikai. Jeigu kokia šeimyna patraukė ant savęs dievų narsą, tad — anot Lietuvių įtikėjimo — kam iš tos šeimos nepasirodytų jo tarnas *Drebkūlys*, tai buvo ženklų, jog dievai reikalauja aukų. Jeigu daromos aukos neatmaldavo nuo baisių atsilankymų jojo, tad privalu buvo šauktiesi prie Kryvės ir prašyti ano patarmės. Šitaigi, tokiuose atvejuose, išguldydamas valę dievų, reikalavo žmogiškos aukos ir nurodinėjo ypatą, kurios galva turėjo pulti pakojose stabo *Pykulio*. Paskesniuose amžiuose ši baisi auka buvo užstojama krauju kunigo, kuris, padaręs sau žaisdą rankoje, ištekino kelis šlakus ant aukuro, prieg kam dar buvo labai piktas, todėl jį skaitė už padarytoją visokios nelaimės: jis siuntė ant žmonių nuopuolius ir negandas, buvo karaliumi dušių numirėlių ir kankino pragare nusizengėlius. Jis buvo draugu *Giltinės*, dievės mirimo, kuriai tarnavo kankintoja *Mogyla*. *Pykulį* baidydavo šalin nuo negyvėlių; tad matomai jo galybė buvo aprubežiuota ant žemės. *Nijola* buvusi jo pati (Graikų *Prozerpina*). Ženklų jo buvo trys kaukolės: žmogaus, jaučio ir arklio. Pats *Kryvių Kryvaitis* nešiojosi su savimi už ančio jo stabelį. Jam degino taukus, o kaukolės žmonių ir gyvulių gulėjo prieš jį kaugėmis.

Perkunas, *Audrupats* ir *Pykulys* — tai buvo vėlesnė šventoji traicė (Trimurti Indų) religijoje Lietuvių, tur-but po įtekme Skandinavų įvesdinta, anot sakmių apie *Veidavutį*. Romovės šventvietėje stovėjo drauge stabai šių visų trijų dievų: *Perkunas* buvo viduryje, po kairia ranka — *Audrupats*, o po dešine — *Pykulis*. Siena iš brangių audeklų, tiktai laike iškilmių pakeliama, 3 žingsnius atstu, 7 uolektis augšta,ėjo aplinkui ažuolą ir slėpė šventenybę nuo akių pašalaičių. Tą naują traicę įstątydino į šv. ažuolą, ir ji perstatė dangų, vandenį ir žemę, beje lakiąjė, tekliąjė ir kietąjė pirmąpradžią, iš kurios visi daiktai turi susidėti.

(Toliaus bus.)

Neseniai buvo pranešta iš Odesos apie antisemitiškus (prieš žydus) sumišimus. Bet pasirodė, kad tai buvo vienat prieš valdžią demonstracijos. Mat didelė daugybė pašauktų karen rezervistų nenorėjo stoti, ir paskiaus kada varu juos surinko ant ploto, tai už nepaklusnumą buvo liepta kareiviams į juos šauti; bet tie šauti atsisakė. Tokie pat atsitikimai buvo Ekaterinoslavoje ir kituose miestuose, kur daugybė pasiskleidė revoliucijinių raštų, ir, žinoma, tas ne vienam padėjo atidaryti akis ir pažinti kad jų priešas — pats caras.

Pajieszkėjimai.

Pajieskau savo brolio Stanislavo Janavyčiaus Kauno gub., Raseinių pavieto, Papianskių valsčiaus, Ozvinčio parapijos ir miestelio. Jis pats tegul atsišaukia, kas kitas duoda žinią, nes turiu svarbų reikalą. Levonis Janavyčia, 702 Haward str., San Francisco, Cal.

Pajieskau savo draugo, Jono Masijaucko 3 metai Amerikoje, gyveno Baltimorėje; jis yra siuveljas. Jeigu kas žinotų apie jį, tai labai maloniai meldžiu atsišaukti jis pats ar kas kitas ant sekančio adreso, o labai busio dėkingas.

Juozas Walaitis,
100 E. Worcester str.,
Worcester, Mass.

Tėmykite ant pardavimo

gera bučernia ir grosernia lietuvų apgyventoje vietoje ir išdirbtas gerai bizuis, kurs gerai einasi. Gera vieta, nes stovi ant 1-mos gatvės tarpe didžiausių pabriku net priepat Singerio, kur dirba 12,000 darbininkų. Saviuinkas atidavė kitą biznį, už tai šitą paroduoda už nužemintą prekę. Ukvatnikas teatsišaukia pas:

D. Bočkus,
218 First st.,
Elizabethport, N. J.

Susirinkimai.

Brooklyn, N.Y., 6 lapkričio nedėlioje, ant salės 73 Grand str., trys susirinkimai:

1. T.M.D. pusė po 1-mos; bus svarstomi svarbūs reikalai, priimami nauji sanariai ir išdalyta knyga „Istorija Žemės“.

2. S.L.L. k., 7 val. vakare; neatbutinai susirinkit, nes yra svarbios priežastys.

3. „Aušros Dr-stės“ k. tuojaus po laisvamųjų, su pilnai svarbiais klausimais ir nutarimais. — Tautiečiai neprivalo praleist iš atydos tos svarbios dienos ir neatbutinai susirinkt.

Komitetas.

Pittston, Pa., 30 spalnio, 2 po pietų, T.M.D. k. susir., svetainėje J. Andriušio, N. Main str. 193. Visi draugai privalo atsilankyti ir atsivesti naujus. Bus išdalinta „Žemės Istorija“ ir apkaltėta kiti svarbūs reikalai.

Komitetas.

Plymouth, Pa., T.M.Dr. k. susirinkimas 30 spalnio, 7 val. vakare, „Vienybės“ redakcijoj. Malonėkit skaitlingai susirinkti, nes bus svarbūs reikalai dėl apšnekėjimo. Komitetas.

Prakalbos

Dainos ir Deklamacijos!

Pittston, Pa. parengia dr-stė šv. Baltramijaus 28 spalnio ant salės J. Andriušio 193 N. Main str. Prasišėdės 7 vakare. Užprašome visus kuoskaitlingiausia. Įzanga vyrams 10c., moterims dykai.

KOMITETAS.

Ne reklama!

Tiktai pranešimas proliams darbininkams, kad išėjo nauja, tinkanti socializmo agitacijai knygutė: „Delko lieja žmogus prakaitą?“ (Socialisto knygynėlis Nr. 1), su paveikslėliais. Kaštuoja vienai 10c., 3 už 25c., 7 už 50c., 15 už \$1.00. Teipgi gaunama įvairiose kalbose socialistiškų ir revoliucijinių raštų ir laikraščių. Dėl atsakymo įdekit už 2c. markutę. Atsišaukit pas:

J. O. Szirvydas,
401 E. Main str.
Plymouth, Pa.

Ballus su Dainomis.

Plymouth, Pa., dr-stės šv. Dominiko 29 spalnio, ant salės F. Zdanavičiaus, prasišėdės 9 val. ryte ir trauksis iki 12 nakties. Įeiga 25 c. Maloniai užkviečiame visus prisilankyti.

Komitetas.

Busi užganedintas.

DELKO UŽGANEDINTAS PO PALENGVINIMO STRENU SRAUDEJIMO.

Neužsiganėdink sulaikymu, kol netapsi visai išgydytas.

Jieškok priežastį to viso dieglio ir rasi pagelbą. Doan's Kidney Pills išgydo iki paskutinios. Pagelbą vietinio žmogaus užtikrina.

Samuel Binney, iš Wilkes-Barre, Pa., fire boss Lehigh and Wilkes-Barre Coal Co., gyvenantis po No. 32 N. Wells st., sako:

„Doan's Kidney Pills pagelbėjo kad aš 1896 m. pagarsinau po laikraščių gerumą tų gyduolių. Išgydymas patikrina po sirgimo 8 metų. Prieš vartojimą Doan's Kidney Pills skaudėjimas buvo toks didelis mano strėnose, kad negalėdavau kurpes pats nuslauti, turėdavau prašyti kad kas man nuautų. Skaudėjimas ir niežėjimas kojų davarė į agonizmą. Mano pati vartojau Doan's Kidney Pills su tokia gera pasekme, kad ji ir mane privertė pradėti vartoti, aš norėdamas ją užganėdinti, nuėjus į apteką nusipirkau pakelį. Praleėjau vartoti ir į trumpą laiką pasidariau visai kitas žmogus. Doan's Kidney Pills atėmė skaudėjimą iš strėnų ir kojų. Aš užtikrinu kad kiekvieną, turintį tą ligą, išgydys“.

Parsiduoda visose aptiekose. Preke 50 c. Foster-Milburn Co Buffalo, agentas Suvienytose Valstijose. Energija dingo? Galvos skaudėjimas? Nenormališkumas vidurių? Skaudėjimą kepenų? Burdooh Blood Bitters atnaujis tave.

Tukstančiai išgelbėta turint Dr. Thomas Electro Oil namuose kada reikalinga. Gydo nusideginimą, įsiopimą. Nežiurint kaip senai kosulį turi, Dr. Woods Norway Pine Syrup išgydys. Nėpakainumą mažų vaikų lengvai išgydoma. Doan's Ointments greitai pagelbsti. Kiekvienoj aptiekėj 50 c.

Greita pagelba.

Nuo skaudėjimo vartok Dr. Glenn Peace in the Family. Nuo kosulio ir šalčio vartok Dr. Glenn's kosulinį sirupą. Pagelbstantis ir neiszkadyjantis. Pardouda M. J. Mras ir Thos. Zukauckas.

Dr. J. Szliupas,
328 Federal str. Philadelphia, Pa.
47-50-A (Keystone) Telephone

Pasarga siunčiama dėl ateivių ukėsų.

Mieris priešai gerovę statomas reikia apžiūrėti.

Pennsylvanijos ateiviai ukėsai turi tris sanvaites laiko iki parodymui savo simpatijos gerovės, ką republikonų partija padarys šioje valstijoje, skirdami balsus tiesiok už republikonus. Pirmsėdis valstijos komiteto tik ką pargrįžo iš Washington, kur jis pasakė kad 300,000 balsų jam suteikė ateiviai ukėsai šios valstijos daugiau kaip koks prezidentas gavo.

Prezidentas Roosevelt siunčia savo velinimus ateiviams ukėsams ir tikisi parėmimo.

Senatorius Penrose siunčia pasargą. Si valstija skiria trisdešimts du kongresmanus, kurie Washington taisy tiesas. Iš tų dvidešimts devyni republikonai, trys demokratai. Ant kongresmanų visa gerovė šios šalies darbininkų, ateivių tiesos ir apsaugojimas ateivių.

Kongresas republikoniškas ir tiesos dėl gerovės ateivių taps užlaikytos, bet jeigu demokratai išrinktų šešioliką daugiau, tai jų būtų galybė ir jie galėtų šias tiesas atmesti, o pripažinti naujas, kaip prieš vienuolika metų buvo padarę. Šios tiesos padaugina išėivystę, padaugina algas, padaugina darbą. Demokratai darbuojasi ir tikisi gauti šešioliką kongresmanų. Pennsylvanijoje bando gauti keturis, apart trijų ką dabar turi, Distriktuose kur republikonų yra menkai, ir padarys mažą karę, bet į 4 sanvaites susikoncentruos visas pajiegas.

Si pasarga senatoriaus Penrose siūsta į ateivius ukėsus, ir jis meldžia paremti jį. Sitas gali buti padaryta teip. Balsuoti pilną republikonišką tikieta ir kiekvieną republikoną prie balsavimo. Taigi kiekvieno ateivio ukėso pareiga balsuoti ne tik už republikonus bet ir kitus prikalbinti prie gelbėjimo republikonams. Pilnas balsavimas užtikrintas. Gelbės prezidentą Rooseveltą, Suvienytų Valstijų senatą, kongresą, valstijos pasiuntinius, valstijos senatorius, pavieto vėdininkai gelbės jam, ir visi kiti vėdininkai. Reiškia pilną valdžią, užtikrinimą gerovės, padauginimą ateivystės, geras algas ir darbo ant visados.

Balsuokite už šiuos kandidatus:

Prezidentas	Theodore Roosevelt.
Vice-Prezi.	Char. W. Fairbanks.
Supreme Court	John P. Elkin.
Congresman	Henry W. Palmer.
Steto Senator	Sterling R. Catlin.

Reprezentatai:

1 District	Edward H. Williams.
2 „	George Ross.
3 „	David P. Reese.
4 „	Griffin E. Jones.
5 „	
6 „	Lorrie H. Holcomb.